

Здраво, ја сам **Маша Бојић!** Можда ме још знате као Меда, Лека, или другачије. Вјероватно ме се сјехате са неке секције на коју сам дошла трипут и никада више, или са једног од милион семинара на које сам била одвучена. Ако се ја вашег лика не сјехам – извините унапријед!

Наочаре сам набила тек при крају школовања, када већ нијесам могла разазнати прст пред оком. По школи сте ме сигурно виђали, ма колико сам се крила сједећи у оквирима прозора или на поду, поред радијатора. Ја сам друге мање примјешавала, не само због лошег вида него и због слушалица кроз које се увијек чула ко зна која музика. Јапански рок? Француски реп? Корејски поп? Све је могуће! То је један од мојих заштитних знакова: нове слушалице сваког мјесеца, офарбана риђа коса и пребријене прне цизме до кољена, које су старе минимум дванаест година!

Обично немам одговоре на питања као што су: Колико имамо часова? У којем смо кабинету? Мој појам времена и простора непревазиђено је лош. Међутим, главни сам дилер препорука за филмове, аниме, књиге и пјесме. Уколико сте планирали да узмете исти изборни предмет као ја – немојте! Када се на часу ухватимо било какве дискусије, мојој причи нема краја. Ако се десил да негде кроза школу примјетите напуштену торбу, телефон или јакну, јавите се мени и мојој заборавној глави!

Откад смо у карантину, нијесам стигла ни до каквих филозофских закључака о животу, већ сам схватила да је затварање у кућу моје идеално стање свијести. Ипак, неке ствари недостајаће ми више него што сам мислила: Варијно засмјивавање на часу, Златини јутарњи изговори за кашњење, играње са Софијом по ходницима или Ањине молбе да се иде у Friends, јер Рашо кува најбољу кафу. Можда и шале на рачун моје висине или никшићког нагласка (да, Варја, теби се обраћам). Послије четири године шкрабања по свескама током часова, одлучила сам да направим велики скок и опробам се на Академији лијепих умјетности. Ако све буде по плану, следеће године ћете ме пронаћи у Италији.

Корејски поп???

Здраво, ја сам **Злата Краснић!** Мада ме чешће зову Тоз, Тозин, Тозла, Тозлица... Увијек спремна да помогнем, неријетко радим домаће задатке умјесто других, и на крају једва успјем да урадим своје на вријеме! Изгледа да је то тако када људи мисле да си надарен за све. И заиста, све ми добро иде, осим спортова који захтијевају контакт са лоптом!

Дјелујем као изузетно екстревтерна особа, али свако ко ме боље познаје зна да вријеме које проводим сама волим колико и када сам са пријатељима. Осјетљива сам на људску глупост, и вољела бих да се мање нервирам.

Ко у одјељењу најчешће касни? Вјероватно ја. Запамтите: не највише, већ најчешће! Када у школу идемо ујутру, редовно прва поздравим своје одјељење тако што их обавијестим да ћу каснити. Ако неко преда мном отвори било какву дјелјиву ужину, награбусили су обоје! Вјерујем да не ваља да се храна баца: увијек ћу вам помоћи ако нешто не можете да довршите! За чшњеницу да још увијек нисам постала ходајућа лопта вјероватно је заслужан мој бицикл. Мој заштитни знак!

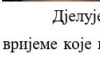
Ипак, изузетно сам лијена, у физичком смислу, и када се ради о школи. Вјерујем да ће ме одјељење, између осталог, памтити и по читању непостојећих есеја из енглеског (са празног папира). Како бих поправила утисак који одаје моја коса (трива), наочаре за сунце су ми увијек на глави, чак и када је киша. Дакле, и оне су мој заштитни знак! Или изађем са својим чувеним ленонкама на глави, или се не осјећам као потпуна личност! Некад сам своје нарочито добро расположење наглашавала карминима у не баш природним бојама усана (сјехате се?), али ми је постало мука чак и да се шминкам. Таква сам!

Своје образовање настављам у Дохи, гдје ћу студирати економију: планирам да postanем специјалиста за анализу и обраду података. Иако се моје каријерно одређење умногоме разликује од оног које бисте очекивали од једног филолога, то не значи да се кајем што сам овај смјер оабрала. Ништа ту не бих промијенила!

Иако је већина мојих другарица имала своје средњошколске симпатије које би „уходиле” по ходницима, ја бих им увијек била само помоћник, јер нисам наишла на своју гимназијску љубав... Често сам ишла из крајности у крајност – од потпуне смирености до комплетног лудила! Када би ми се „омакло”, отишла бих са Софијом и Сабином на чај од камилице испод Стадиона. Зашто баш чај од камилице, поред свих силованих кафа и гатара? Мој живот је сам од себе одлучио да се преокрене средином трећег разреда, заједно са мојим стомаком. Тада сам често у школи јела банане, па су се сви питали кад ће доћи моменат да се претворим у мајмуна. Шалу на страну, тај период мог живота није био најсвјетлији – тад сте ме ријетко могли видјети у школи.

Још кад сам крочила у ово одјељење, била сам и више него пријатно изненађена: нису баш сви били „нормални”, али у томе је њихова чар. И сви смо се спојили, са свим својим ненормалностима! Било је и ружних и лијепих, и срећних и тужних тренутака, али ако ме питате – врло радо бих све поновила.

Ја сам **Селма Керовић!** и јако ми тешко пада морам да пишем о себи! Сваки пут док пишем нешто осјећам притисак јер знам да ме породични писац (деда) „посматра одозго”.

Одјељење ће ме памтити по смијеху у ситуацијама кад то баш и није пожељно. Као за инат, први час би увијек био Енглески, ја стално каснила, и онда би ме са врата сачекала свима добро позната реченица „Why are you late?” А када би Варју и мене „подгушио” смијех, сви остали би наставили хорски са нама.

Иако је већина мојих другарица имала своје средњошколске симпатије које би „уходиле” по ходницима, ја бих им увијек била само помоћник, јер нисам наишла на своју гимназијску љубав... Често сам ишла из крајности у крајност – од потпуне смирености до комплетног лудила! Када би ми се „омакло”, отишла бих са Софијом и Сабином на чај од камилице испод Стадиона. Зашто баш чај од камилице, поред свих силованих кафа и гатара? Мој живот је сам од себе одлучио да се преокрене средином трећег разреда, заједно са мојим стомаком. Тада сам често у школи јела банане, па су се сви питали кад ће доћи моменат да се претворим у мајмуна. Шалу на страну, тај период мог живота није био најсвјетлији – тад сте ме ријетко могли видјети у школи.

Још кад сам крочила у ово одјељење, била сам и више него пријатно изненађена: нису баш сви били „нормални”, али у томе је њихова чар. И сви смо се спојили, са свим својим ненормалностима! Било је и ружних и лијепих, и срећних и тужних тренутака, али ако ме питате – врло радо бих све поновила.

Ох, драго и лудо дијете, савршено!

Why are you late?

IV ф
2019/20.

Здраво, ја сам **Ања!** Најстарија сам од тројки **Ковачевић**, за које сам сигурна да мало ко није чуо у Гимназији.

У одјељењу сам позната као веома уредна, вриједна, одговорна и упорна ученица. Моја педантност је увијек скретала пажњу другара, који су коментарисали да нисам нормална и питали се како имам живаца за тако нешто. Памтићу коментар у дневнику читања професорице књижевности: „Ох, драго и лудо дијете, савршено!”

Иако нисам ништа нападна, ништа наметљива, готово је немогуће не примјетити моје очи и осмијех, који ми је често на лицу и без повода, а заправо сам веома емотивна и саосјећајна особа. Заболити ме када ме погрешно прошијене, кад су некоректни и неискрени према мени, али не зајером... Такви само нека су здраво, и што даље од мене! Увијек сам ту када некоме треба било каква помоћ. Умијем пажљиво да слушам друге, утјешим их и помогнем dobrim савјетом.

Надам се да ће мојим другарицама недостајати кафа из „Friends”-а упркос мом свакодневном питању „Хохемо ли у Friends?”. Уколико нисте пошљели марамиче, или су вам баш данас нешто суве и испуцале руке и под хитно вам треба крема, знате коме то увијек можете да тражите!

Једва сам чекала да се коначно заврши гимназија, и многобројне обавезе, а већ сад сам сигурна да ћу се са осмијехом присјећати гимназијских дана: Мишних урнебесних шала и коментара, Златиних незаборавних догодовштина, Машиних прекрасних цртежа...

Романски језици ме фасцинирају, у друштву сам позната као consigliere (савјетник) за италијански. Ко је изненађен што мој будући позив неће бити преводилац италијанског језика, није једини. И себе сам изненадила! Мој план је да уиштем Факултет за међународну економију, финансије и бизнис.

Ја сам **Радоје Вукчевић.**

Иако се нисам истицао оцјенама, тудио сам се да то надомјестим напицима испод Стадиона, и осталим активностима ван редовних часова. Можда ми и не би било драго да је било другачије.

Да бих стигао да се бавим љубавним везама, које ћу сигурно памтити цијелог живота, знао сам да избјегнем понеки час, што се одразило на број неоправданих (био сам једини задовољан тиме!).

Одјељење ми је било изврсно! Изузетно различита скупина људи која се зачуђујуће лијепо уклопила и слагала! Са професорима сам се слагао боље, са другима не тако добро, али ипак ми је драго што ћу и једнима и другима са задовољством пружити руку на улици и упитати их како су. Да ли ће они бити срећни што мене виде? Не знам баш, али сам сигуран да ће ме се сјетити!

Да бих добијао жељене оцјене без одговарајућег знања, радо сам прибојегавао неконвенционалним тактикама импровизације и одлагања испитивања. Био сам и на пар путовања, од којег је ван уобичајеног било дебатно такмичење у Београду, које сам посјетио са својим колегама из дебатног клуба.

Безброј пута су ме опмињали да скинем капу током часа и да угасим цигарету у дворишту, али нисам марио, па су одустали, мада сам због неких других несташлука био, у неку руку, кажњен.

Гимназијски живот је стресан, с пуно обавеза а премало времена. Није ријеткост да након школе, изласка, тренинга, учења (које сам радо замјењивао још једним изласком) остане једва седам сати да се утраби мало сна.

Качкет, кутија „лаки страјка”, нешто новца и пуно шарма – ето свега што је потребно за једног младог гимназијског Цикотића!

Здраво, ја сам **Варја** (без „и”) **Вучевић**. Из филолошког одјељења званог „греоте, а добри су”. Драге колеге су ме упознале са црном косом, одрасале уз шарену, сазреле уз црвену, а растали смо се кроз плаву. Свака од боја подсјећа ме на ¼ четири године мог живота. Најљепше!

Са моје тачке гледишта, били смо најнеобичнији у сваком смислу.

Можда вам никад нисам рекла, али често нисам долазила у школу јер ми коса није изгледала најуредније тог јутра, или бубуљица није била тамо гдје сам је очекивала. Професоре сам и мрзјела, и вољела истовремено.

„Why are you laughing”, професорице Сање, Селму и мене би погурало у још

јачи смијех. Никад нећу заборавити своје падове, како у школи тако и на екскурзији. Наху (Нађа) често у друштву вољи да их се присјећа.

Наше одјељење пуно је непоновљивих људи, што су, морам признати, професори често узимали здраво за готово. Ту сам била и ја, социјално анксиозна „коњила”, која се с њима осјећала као да је код куће. Упознала сам: пријатеље за живот, људе којима више никад нећу рећи: „Добар дан”, али и средњошколску љубав, која је била удаљена само двије клупе од мене. Њему се неће допасти кад види да сам ово написала, али ће се насмијати! Без обзира на то што сам имала скоро највећи број оправданих и често ескивирала часове, све бих испочетка! Већ недостаје!

Friends

Гимназију „Слободан Шкерковић” пошла сам у четвртом разреду, када се очекује да сви имају већ одабрани круг пријатеља и добро познају своје професоре. Зато нисам била превише узбуђена када сам сазнала да се морам преселити и напустити своје пријатеље и породицу, али након што сам упознала своје колеге и нове професоре, била сам веома пријатно изненађена.

Моји нови пријатељи, разредница и професори су мој почетак учинили лијепшм и једноставним. Осјетам се као да сам са њима провела дуго времена, комуникација је пријатељска и сви ми помажу да савладам неке дијелове градива које у Сарајеву нисмо обрађивали. Сви професори су јако сусретљиви, а понавніше моја нова разредница. Међусобно се помажемо, а мени је битно да са пријатељима могу размијенити мишљења и ставове. Овако лакше долазимо до циља и другачијих сазнања.

Жао ми је што се моје школовање завршава онлајн и што немам прилику да се опростим, онако како бих жељела, од свих дивних људи које сам упознала.

Иако нисам замисљала да ћу овако провести завршну годину средње школе, задовољна сам новим искуствима које сам стекла за ово веома кратко вријеме.

Лејла Хамбо

само била искрена...

Цијенила сам другаре из одјељења, али сам само одабране вољела и само такви су имали привилегију да их моја четкица за шминку дотакне! Моје другарице би се увијек шалиле и говориле да могу да будем ФБИ агент јер „све видим”.

Шалу на страну, средња школа је била један од љепших периода у мом животу. Ту сам упознала много „правих” љубави, другове за цијели живот, разне чудне личностима и најлуђе професоре (у позитивном смислу)! Да ми кафа из Барлија није тако лијепо мирисала, ко зна, можда бих и била добар ђак! Овако сам само добар човек!

Кафа у Барлију, што да не?

JzJzJz

JzJzJz

Поздрав свима! Ја сам **Сабина Малевић**, али само битни људи знају да сам, у ствари, Маљевић и да мрзим кад изоставе ово слово ј. Страшно ми је битно!

Четири године у Гимназији стају у – легендарно! Вјеровали или не, хајлајт мог школовања је полагање из Хемије, па можете замислити колико је онда све остало било незаборавно! А много ми се лијепш ствари десило у гимназији! Била сам окружена добром енергијом и расположењем. Од журки и лудих провода, више сам вољела да сједнем у Боћаре и слушам остале кад нешто причају. Зато често изгледам незаинтересовано за све око себе, и то је тачно. Ријетко ми ко или шта држи пажњу дуже од пет минута. Ваљда сам се зато на дан заљубљивала по пет пута, па се сјутра штала је ли све како треба са мном!

Дјевојке из одјељења су ме прозвале „мама Сабиг”, јер сам увијек код себе имала крему за руке, лабело, гумице за косу и све што би тој „дјечци” могло да затреба. Довољно је било да викну: „Сабииииш”, и ето мене и мојих стварчица!

У друштву сам позната као зависник од серија и филмова, књига и музике. Број одгледаних серија и филмова код мене прелази сваку ноле нормалну шифру. Музички укус ми је врло специфичан јер највише слушам турски рок. И, да, он стварно постоји! Ваља рећи да је Турска земља мојих снова, тако да, ако ово читате, молите се да ме примне на факс у Истанбулу. Мада, они су на губитку, зар не?

У Гимназији сам упознала добре и интересантне људе, са којима бих вољела да останем у добрим односима чак и након што се прославам у Турској. Љуљашка из Барлија и слатка кафа коју Михајло скува остаће моје средњошколске љубави, и оне ће ми највише недостајати.

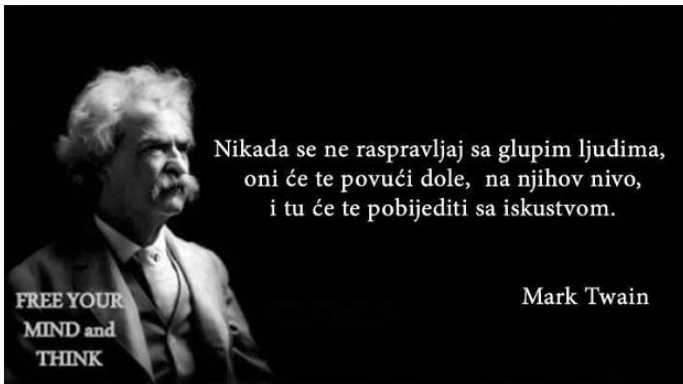

Сваки почетак је тежак! Закаснио сам први дан у школу, па лутао другог покушавајући да нађем неког од другара из одјељења, али је проблем био што нисам знао никог! А одјељење ми се на први поглед није свидјело! Питао сам се шта ћу ја ту, и како ћу ту провести четири године.

А онда сам се навикао на ново окружење. И кренуло је учење – почетак мог пада! Познат сам као лијена особа, која може много, али једноставно радим само оно што ме интересује. Нажалост, у школи нисам показао много интересовања, чак ни мали дио својих могућности. Показао сам да могу да научим и ствари које ме нису много занимале, чак три године заредом, под окриљем августовског сунца и поправног рока. Личим ли на проблематичну особу? Мислим, ипак, да би ме сви описали као пристожну и културну особу, и професори.

Друштво? Одмах сам се спријатељио са момцима, док је са дјевокама било теже... Иако на почетку и није личило на одјељење. Мјесец по мјесец, почели смо да се боље упознајемо, да се дружимо. Не могу рећи да смо имали успона и падова, јер се никад нисмо уздигли да бисмо пали, али, као што кажу, континуитет је најбитнији: били смо лоши, али смо, упркос томе, професорима били драги –малобројни, а мирни. Изостанака – као у најбројнијим одјељењима! Баш смо предњачили! Можда нас је баш ова корона спријечила да бриљамо!

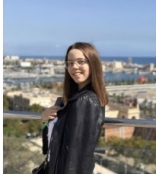
Памтићу полагање у првом разреду. За лијепе успомене вежем одлазак у Београд. На листи лијепих успомена је и штрајк, којим разредна није била одушевљена, али је показао да наизглед несложна генерација може бити итекако сложна.Много тога је могло да буде тога другачије. А можда је баш све требало да буде овако!

Један једини **Алекса Поповић**, **Поп**, **Лекаш**...

Тражите адекватан опис за ваше школовање у Гимназији? За мене би то била ријеч – генијално! У мојим мислима већ сада се нјжу слике првих школских дана, незаборавна лица пријатеља, као и професора... Сјећам се свега.

Ништа ми не може избрисати сећање на оне неоправдане часове, понеку непроспану ноћ уочи писмених задатака, топлу чоколаду испод Стадиона... Све је то сада дио мене који ме чини испуњеном. Тренуци који су обиљежили овај период сада би већ журили у неповрат једне „избрисане” генерације.

Име ми је **Уна Милић**, али сам друштву познатија као „сунце оптимизма” јер, гдје год бих се појавила, трудила бих се да пренесем своју позитивну енергију, чак и када за то није био прави тренутак. Своје проблеме често бих остављала по страни и трудила се да будем главни „извозник” среће. Увијек спремна за забаву, али и да будем раме за плакање.

Иако сам се после другог разреда преселила у Србију и била километрима далеко, моје срце остало је у рукама филолога. Моја селцба није утицала на пријатељства која сам створила и градила двије године. Трудила сам се да и из друге државе будем од помоћи и у току са свим дешавањима.

Мој такозвани „звонки” смјех одзвањао би ходницима Гимназије и у најгумурнијим данима. Осмјех би био мој заштитни знак, који бих врло мудро користила да бих покрила своје „незнање” у тренутку испитивања. То ми је полазило за руком све до другог разреда, и августовског полагања из Хемије, које ћу памтити као једно горко, али и слатко искуство.

Најљепши дио свих синтагми које сам научила у Филолошкој гимназији, а да у себи садржи ријеч „матура” била је матурска екскурзија, неочекиваном појавом многе сам пријатно изненадила. Ово незаборавно путовање дало је печат нашем пријатељству.

Прилично сам сигурна да ће се сви радо сјећати мојих шаљивих коментара и незаборавних гримаса које бих правила на часовима. И дан-данас су ту да ме подсејте свих мојих реченица које бих изговорила у тренутку своје „неснађености” и полета. Ово дигитално окупљање значи да остајем у контакту, чак и при овој даљини.

Већ следеће године ме већ можете ме очекивати у Словенији као будућег успјешног саветника за заштитну животне средине.

Ја сам **Лука Јовановић**, познатији као Јури, препознатљив по својим шалама и упадицама! Да ли су смијешне, зависи од особе. Али увијек желим да некога насмијем. Чак и током мало озбиљнијих ситуација, као што су контролни и писмени! (Нисам сигуран да ли то радим да бих смањно своју, или туђу нервозу.)

Увијек бих се правно тих, како ме професори не би прозивали током испитивања, иако нисам такав – слабије оцјене биле су очекивана посљедица с обзиром на вријеме проведено над књигом. Али када би дошло вријеме да се оцјене поправљају – учио сам редовно и надао се успјеху. Енглески је предмет који најбоље знам, иако га скоро никада нисам учио. (Сада могу да кажем!)

Разредна и скоро сви професори су ми увијек говорили: „Лука, учи!” Нисам их увијек слушао: једном сам имао прилику да се осјетим „атмосферу августа” у школи.

Вјечити сам оптимиста: увијек се надам да ће професори одложити контролне ако наше знање није адекватно.

Надам се да ће ме људи памтити само по добрим тренуцима, као доброг друга и особу.

Друштво ме зна као Софку. Ова хероина је, додуше, тек закорачала стазом званом Господин живот. И колико год понекад жељела да стазу којом ходим уништим до пепела, успијевам да на њој пронађем и понеки цвјетчић који ме чини срећном: Господина, дакле, много волим. Посебно јер ме силом уписао у Филолошку гимназију.

Испрва сузе, неспавање, мањак самопоуздања, лоше оцјене... А онда – прекрет: другарице, професори су другачији – њежнији и

веселији... Схватам да могу мноооого више него што мислим. И тада, као шлаг на торту: родитељски! Најбитнији у мом животу! Моја мати се те ведре децембарске вечери вратила кући блиједа и црвених очију, па сам схватила да је плакала... (Слутите да је било нешто лоше, али се варате!) „Разредна те је исхвалила: ти си најбољи ђак у одјељењу јер си добра и учиш и немаш ниједан изостанак. Питала је и чиме те храним и какав ти то чаробни наптак дајем, па никада ниси болесна.” (Немојте мислити да се хвалим! Стварно је овако било, мада није да ми није драго!)

Тога дана се „родила” нова Софка. Вјечито у старкама, и по суншу и киши, зими у жутом капуцу, а у прољеће са бијелим радама у коси. Заљубљеник у звијезде, јер вјерујем да једна једва примјетна звијезда није ништа мање битна од Мјесеца, зар не? У сваком тренутку вољна да изрешитијем понешто, а најрадије Дисове стихове. Понеки написани стих био је домаћи мелем за душу! По ходницима бих неријетко заиграла фолклор, а са Селмом и Сабином испијала свој омиљени чај од бруснице. (Број изостанака се од тада мало повећао!)

Гимназија ми је четири године (које су пребрзо прошле) била ослонац, у буквалном смислу те ријечи: сједила сам на хладном мермеру и наслађала се на њене зидове када ми је потребан предах. А сада је вријеме да тај покој оставим другима у аманет!

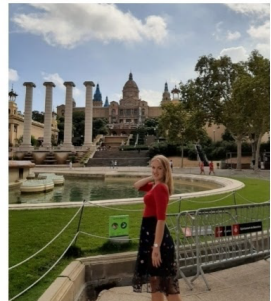
Гимназију, вјечити пријатељу... Толико тога бих да ти кажем, а ријечи ми некако нестадоше. Остани ми тако божанствена и мила...

До следећег писања, или виђења, јер ме чека мој Господин, да попијемо чај...

Софија Игњатовић

Ехх... Ево ме на крају једног животног поглавља! Своје последње дане завршног разреда, игром случаја, завршавамо овако!Иза мене је пуно дана, лијепих усмена...Кад размислим – ружних тренутака није ни било!

Сјећам се јуна 2016. године. И уписа филолошку гимназију.И већине која је мислила да је то „превелики залог“ за мене. Али нисам се покајала! Штавише, опет бих исто учинила!Да признам: мој циљ приликом уписивања био је да „побјегнем“ од природних наука. Хмм, нисам успјела!Било их је итекако! Али, где чуда, извучили су ми просјек у првом и другој разреду. Интересантно, зар не?

Сваке године сам имала предмете који су ми били ноћне море: Књижевносту првом разреду; у трећем –Техника и теорија превођена и километарски текстови сваке бојке недеље. А сад бих све поново!

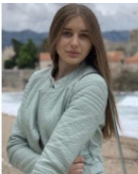
Гимназијске љубави нису се оствариле. А било је проливених суза, праћења сваког његовог корака по ходишцима... ЧасовиФизичког: петнаестогодишњакиња која једва чека да види неког слатког матуранта!!

Мислила сам да ми до матуре треба још пуно, или ко зна хоћу ли до ње и стипи. Сада ми је и то смијешно. (И сад иде она чувена реченица наше драге разреде: „Матурски је сутра!“

Увјек и довијека све остављам за последњи моменат, па и овај састав о себи. Прави сам представник свог одјељења. Налик на другаре, увјек расположене за неку причу невезану за предмет.Не, нисмо били фолпранти: када знамо, знамо; када не, тако и кажемо!Послије „препорода“, кад сам престала да „јурим оцјене“, било је, признајем, и тренутака кад сам само мислила како да одем на кафу и избјегнем неки сморни час.

Носи ли нам будућност још који сусрет у „Friends“-у? Како би било да га већ сад закажемо?

Даница Драговић

Све прође, па тако и гимназија. Колико год сам мислила да сам довољно цијенила тренутке проведене у овој школи, сад схватам да ће ми увјек фалити моменти паничења кад ме неучење сатјера у ћошак, мали одмори на клупама испред школе, све што је ова школа пружала.

Била сам позната по томе да сам често „шампион оправданих“, што се мојој драгој разредној и није баш допадало и због чега сам добијала критике. Морам да признам да сам вољела да избјегавам часове и да је кафа испод Стадиона најслађа само ако се пије у току часа.

Говорила сам: „Један је живот“, али онда би дошле последње двије недеље, и морала сам да завршавам све обавезе које сам заобилазила и из којих сам покушавала да се извучем. Мојим пријатељима из одјељења сам вољела да тепам, да им пјевам на ходницима када би ме ухватила нека срећа, да бих је на све проширила. Била сам и психолог, једна од оних особа које за све и увјек имају рјешење и, иако често неозбиљна, за добре савјете сам увјек била ту. Често су се шалили и на рачун мог (не)знања њемачког језика, али радо прихватам шале на свој рачун.

Било је момената када бих помно пратила часове и оних кад бих само размисљала како и шта да смислим да бих их избјегла. Како бих заташкала своју лијеност, говорила сам да је најбитније бити добар човјек, а да ће знање и све остало доћи у своје вријеме.

Гимназија, ипак, има нешто посебно. Уз њу растемо, учимо праве вриједности, упознајемо прве љубави, праве пријатеље, али и како да извршавамо обавезе. Сналажљивост ми је помогла да дођем до четвртог разреда, „Friends“ можда мало одмогоа, али у томе и јесте чар!

Мила Живковић

Стара латинска изрека каже:„Ако желиш да упознаш некога, питај га шта мисли о себи“.

Када неког тек упознам, повучена сам и ћутљива. Међутим, врло брзо, у друштву будем главни забављач, спремна да пружим било какву врсту помоћи. Иако некада тужна и нерасположена, трудим се да то што боље прикријем и потрудим се да моје расположење не утиче на друге. Не подносим неправду и лажи.Никада не могу стати на страну оног ко понижава слабије од себе. Кажу да сам јако тврдоглава, на шта вероватно утиче и мој расправљам, иако углавном сам та која

Трудим се да најтежим животним неодлучна, посебно Нисам никако могла желим да ушпшем. У да то буде филолошки сада најбоља животна одлука.

Сећам се колико сам била преплашена првог дана када сам крочила у просторије ове школе. Непознат ентеријер, професори, лица око мене, тек понеко се знао од раније. И тако сам каснила двадесетак минута, иако сам дошла сат времена раније. Прва особа коју сам упознала била је Ања, из клупе иза мене. А сад смо најбоље другарице!

А одељење? Наша је интерна шала:„Свака част оном ко нас је спојио!“ Можда нисмо били најбољи по оценама и броју изостанака (на шта би нам разредна увек скретала пажњу), али смо добри људи и најмиљје одељење многим професорима. Признајем, нисмо били највреднији ученици, познати смо по својој логици, која би нас често спасавала:„Ипак смо ми филолози!“

Много смо се везали једни за друге неће бити једноставно да се одвојимо. Али, шта се ту може? Време је да свако крене својим путем!

Растанак ће бити само чувар нашег времена, а наша будућност нови споменар.

Миа Бојанић

Why are you late?

DOMAĆI ZADATAK

Zdravo, moje ime je Jovana Krstić. Učenica sam u Gimnaziji "Slobodan Škerović", i upravo završavam četvrti razred. Ono što moju generaciju izdvaja od ostalih jeste ta pandemija korona virusa, koja nas je sve neprijatno iznenadila i poremetila naše planove. I baš zbog toga ja sada i pišem ovaj tekst.

Sjećam se tog samog početka mog školovanja, i koliko sam zapravo bila uzbuđena i nervozna povodom novog početka. Ali naravno, ta trema nije zadugo trajala, jer je vremenom sve sleglo na svoje mjesto i više nismo bili jedni drugima stranci, već smo se pretvorili u jednu malu porodicu. U svakoj grupi prijatelja, svako se izdvaja po nečemu, pa sam tako i ja bila poznata po dobrim patikama, šarenim trenerkama, najmanjoj "najsladoj" torbici i uvijek nekim slatkosim u rukama. Uvijek ste me mogli naći u Friends-u sa prijateljima, gdje bi nam Nada gatala (a onome kome bi ona gatala, trebao bi se osjećati počastvovanim, jer je samo mali broj ljudi imao priliku da se koristi njenim uslugama). Ono po čemu će me mnogi pamtiti, ubrajajući i profesore, jeste moje kašnjenje i ovim putem bih pozdravila mog tatu, koji ih je uvijek pravdao (čak i onda kada bi kod zubara značilo kafa u Friends-u).

Svi nosimo različita iskustva kada je školovanje u pitanju, ali se sada svi moramo složiti da ona iskustva koja ćemo ponijeti iz gimnazije, pa makar ona bila obilježena i pandemijom korona virusa, izdvajaju se u odnosu na sve ostalo. To iskustvo naročito čine vrijednim ljudi, počev od naših profesora pa do naših prijatelja.

Jovana Krstić, IVf prof. Mirjana Petrović

Кад бих имала прилику да нешто поновим у животу, то би била Гимназија. Зар сте стварно мислили да је лако бити неко ко је увијек спреман, одговара и увијек се јавља? Ја не знам за другачије. У одјељењу сам глас разума који је прије сваке контролне говорио: „Учите“, јер сам знала да нас послјије не чека слободан час, и већ скувана слатка кафа испод стадиона.

Кроза школу сам прошетала као „Подгоричанка“, препознатљива по свом акценту, што је парало уши многима... Математика, физика, хемија, па ни биологија нису ми јача страна –петица из физике остала је сан!

Бак сам који воли да учи, али и сједи на нашој забаченој клупи иза чесме (одјећа често ушја мирис шверцованих цигарета). Тромјесече је мој „дан Д – тад су се радили туђи задаци, јер сам се трудила да се на вријеме „трсим те муке“. Ако вам бар једном нисам урадила писмени или контролну, нисте били дио моје генерације! Недостатак интернета у Школи падао ми је теже него двојка код моје драге разреде, због чега сам морала да знам шифру сваког могућег вајлеса у Школи, и оних ван ње. Модне трендове слиједила сам тек кад би оцјене биле закључене, као кратки одушак. Многи мисле да су одлични ђаци наводно повучени. Е, па, ја сам изрод! И неко ко води своју политику, па нисам успјела да дам добар савјет ни себи, а не другима. Ако желите лош савјет, знате на коју адресу ћете ићи! Љубав у гимназији било је лако пронаћи, иако сам увјек одступала од „гимназијске норме“. На крају часа – прва која напушта учионицу, на почетку следећег – она која касни, јер се нашао неко ко ће „само нешто да ми каже“. „Јеси ли за шетњу“ – одлагало се за викенд, иако се дешавало да ми се омакне па да послјије школе завршим испод Стадиона... У „вјечитом рату“ са првом смјеном, као и сви, долазила бих у школу кроз „несређена“. Али – првог дана друге смјене, причала се друга прича! Због претјераног брбљања, понекад се нервирала све око себе. И сад бих жељела да им се извиним! Је ли касно за то? Јесу ли већ заборавили?

За крај: гимназијалац није само глава пуна прочитаних књига и запамћених информација, већ глава која зна да воли, шали се и учи, и све то споји у хармоничну цјелину.

Ана Кажич

Пошто сам завршио основну школу са „Лучом“, имао сам могућност да бирам у коју средњу школу желим да се ушпшем. Породица је причала о предностима Гимназије, која има дугу традицију, добар наставни кадар и даје широко образовање, а они су и били ђаци те школе, па су успјешно настављали даље и завршавали факултете. Искрено, двоумио сам се јер сам хтио да идем тамо гдје ће ми бити лакше.

Ушао сам без икаквих очекивања. Хтио сам да извидим ситуацију, људе – да одлучим да ли је то право мјесто за мене. Чинила ми се хладном и огромном!

Ново одјељење ми се чинило занимљивим. Одмах сам се упознао са двојцом од тројице момака из одјељења. Требао ми је мало времена за трећег, који и даље није познат по свом ревносном присуствовању настави. Остатак су чиниле шуре, што ми је било благо необично, али, с друге стране, веома пријатно.

Ипј један предмет ми није посебно падао тешко, мада нисам од оних типова што се жале. Завршавање оцјена ми је увијек ишло од руке, а понајвише у другом разреду, када сам завршио годину са скроз одличним успјехом, у недостатку боље занимљивије. Генерално, једини проблем који сам имао у школовању јесу изостанци, који су секирали свакога осим мене.

Најљепша сјећања су, ипак, бјежање из школе, као и излети и екскурзије, којих смо, из неког разлога, имали знатно мање него остала одјељења. И пут у Београд! Ријеч „сјећање“ овдје користим врло великодушно, с обзиром на то да се баш и не сјећам превише детаља. Екскурзија је била занимљива, али превише дуга и напорна за мој укус, а недостајао ми је и онај дио друштва који није ишао са нама.

Након завршетка школе, планирам да ушпшем право. Желио бих да будем адвокат као мој отац, као и његов отац. Планирамо да направимо неку малу династију успјеха. Рекао бих да имам прилично добре шансе да успјем.

Поред успона и падова, школовање у Гимназији остаје један од најлепших периода мог живота, којег ћу се увијек радо сјећати.

Данела Вујачић

Зовем се **Мирјана Радовић**; у Школи ме сви знају као Миму, још од почетка, а касније су ме прозвали и Мира, по нашој разредној.

Моји дани у школи нису се много разликовали од стандардних дана једног средњошкола.

Највише сам времена проводила са друшвом, за вријеме наставе и у слободно вријеме. Омљени предмети су ми Географија и Историја. Али зато никако нисам могла да изађем на крај са Хемијом. И док сам чекала да на трећој години „прође“, прије тога морала сам се опорвати на полагању.

Никада нисам била неки сјајни ђак, али много сам вољела ићи у школу. Сви су професори били различити. И све сам их завољела. Сад ми је жао што се нисам више трудила и што своје школске обавезе нисам редовније испуњавала.

Захвална сам свом одјељењу – увијек је било ту за мене. И поред ситних несугласица, које су уобичјане, били смо грушца која је увијек излазила у сусрет свакоме.

Заједно смо прошли кроз много лијепих тренутака. Знам да ће ми недостајати!

Why are you late?

Ја сам **Наталија Перишић**. Зову ме Нана и Ната, а позната сам по томе што се не одвајам од телефона.

Најлепши период живота сам провела у Гимназији. Стекла сам много пријатеља и љубави.

Највише волим своје одељење. Има нас двадесеторо. И сви се одлично познајемо, и дружимо! Имамо само четири момка, који су веома пажљиви према нама девојкама.

Стекла сам и многе љубави. Кад год уђем у Школу, прво проверавам има ли моје „дотичне“ особе. Једва чекала да дођем у школу да га видим, а понекад сам и отишла с неког часа да бих га посматрала.

Што се тиче оцена, искрено, нисам се трудила. Нисам редовно учила, нарочито не на почетку године, и онда ме све стизало одједном! А то је унапред изгубљена трка!

Увек сам имала помоћ пријатеља из одељења око домаћих и при учењу. Зато што сам у филолошком одељењу, и бавим се језицима, имам потешкоћа са природним наукама које ми требају за факултет јер желим да ушпшем архитектуру, и имам талента за цртање. Тренутно, спремам се за матурски и за пријемни испит. Нарочито ме радује што поједини пријатељи из Гимназије желе да ушшу исто што и ја.

I ф
2016/17.

СА ДРАГОМ ТЕОМ

СА ДРАГОМ РАЗРЕДНОМ

😊 Friends 💖

IV ф
2019/20.

СА ДРАГОМ УНОМ

